

miş, buraya lâıyk değİlsin» ve tahttan kaldırp yere fırlatmış padişahı. Elini öpmek istemiş, ayaklarına kapanmış. Fakat, muvaffak olamamış. Heyecanla kan-ter içinde uyanan padişah rüyayı tâbir ettirmek istemiş. İşte bu niyetle saraydan birtakım hediyelerle giden adamı pencerenin kafesini kaldırarak: «— Haydi haydi der, Resulüllâh'ın kabul etmediğini ben hiç kabul etmem» deyip, uzaklaştırır. Hz. Aziz

Mahmud Hüdâ'î ulaşılmaz bir velidir. Kolay değildir. O'nu takip etmek. Selim ağa Kütüphanesinde Hüdâ'î kitablığında 18 adedi Arapça 12 adedi Türkçe eseri bulunmaktadır. Hepsini kendi el yazısıdır. Ünlü «vâkıat-ı Üftâde» adlı eseri Hz. Şeyh Üftâde'den ve O'nunla olan sohbetlerinden bahseder. Hemen her akşam selâ verirmiş. Birgün demişlerki: «— Yâ Şeyh Hazretleri, sabah değil, yatsı değil müte-

madiyen selâ verirsiniz. Bunun hikmeti ne ola?» Gülmüş: «— Evlerde, Darüşşifâlarda hastalar vardır; sabahın olmasını beklerler onlara ümit veriyorum» diye cevap vermiş. Bugün aradan tam üçyüzyük yıl geçmiş. Sanki yine bugün gibi sesleniyor: «— Benden olanlar imânlarını kurtarmadan ölmesinler, denizde boğulmasınlar, yoksulluk yüzü görmesinler» Allah şef'i âhîret eylesin ve ulu ruhları şâd olsun.

CEVİZ KABUKLARI

Safvet CELEBİ

Ah ceviz kabukları.. Ah ceviz kabukları!..
Sizleri seyrettikçe, artar benim melâlim.
Âteş üstünde tava; tavadaki yağlara,
Benziyor benim hâlim..

Gelin kabuklar gelin!.. Bir yerde buluşalım
Ne olacak halimiz? Oturup konuşalım..
Sizler bana yabancı, ben de sizlere öyle..
Yeter bu yabancılık; gelin de tanışalım...

Söyleyin bakalım, kim boşalttı içinizi?
Hangi kara boyacı, boyadı dışınızı?
Kulak verdim sizlere, çalkantınız anında
Boşluk sesi, sesiniz; doluların yanında.
Doluyken cevizdiniz, boşalınca nesiniz?
Alınıp satılmayan kuru bir nesnesiniz..
İçinize kurt girdi, için için işledi.
Tükendi cevheriniz, içiniz genişledi.
Ama neye yarar: Kabukluk gâye olmaz.
Cevherden boşalıp kabuktan meyve olmaz.
Hep kabuklar yatacak, alevler şahlanacak,
Neticede kül olup boşluğa atılacak...

*

Yıllar yılı öncesi, bahçıvan bir cevizi,
Toprağın sinesine hediye eylemişti.

Ve gelecek günleri, gizlice söylemişti:
Hepiniz o cevizde, toplu bir haldeydiniz;
Hepiniz söz verdiniz, birer ağaç olmaya
Köklere bağlı kalıp, gâyede yol salmaya.
Hepiniz söz verdiniz, gövdeden dal salmaya,
Yapraklar arasında pek çok ceviz olmaya.
O topluluk ezelde «Bezm-i ezeldir» adı.
Yoklayın kendinizi belki kalmıştır tadı.

Ashını kaybetmemek, bahçıvanın murâdı,
Kabukluğunuz bile o halin i'tiyadı.
Yoksa olamazdınız, kabuk bile bu anda.
Yağınızı kurt yemiş değil mi bu cihanda.
Özü yağlı olana kurtlar hücum etmez mi?

*

Ah! O kurtlar, o kurtlar, içinizi boşaltan,
Sesinizi çoğaltıp, sizi ateşe atan,
Ah, o kurtlar, o kurtlar, ah o kurtlar. o kurtlar!
İçinizi boşaltıp, külü göğe savuran..
Nasibi yanmak olanlara zebânî olan...

Ah o kurtlar, o kurtlar!

Kaderinde Bakâ'nın sırrını duyan kişi,
Kurdu içinde boğar, gözetir, dirilişi..
Cevizi, İNSAN tanı, yağı da Hak İMANI,
Yağsız kuru kabuğun, yanmak, yakılmak şanı!..